

metrijske likovne strukture dijagonala u krupan plan brodske užadi). Redizajn kazališne predstave PEPE-LJUGA mogao bi biti neka daljnja sekvenca originalnog plakata, ali čiji se novi smisao ne podudara sa stavom onih kritičara što su oholo najavljenju predstavu ocijenili kao promašaj.

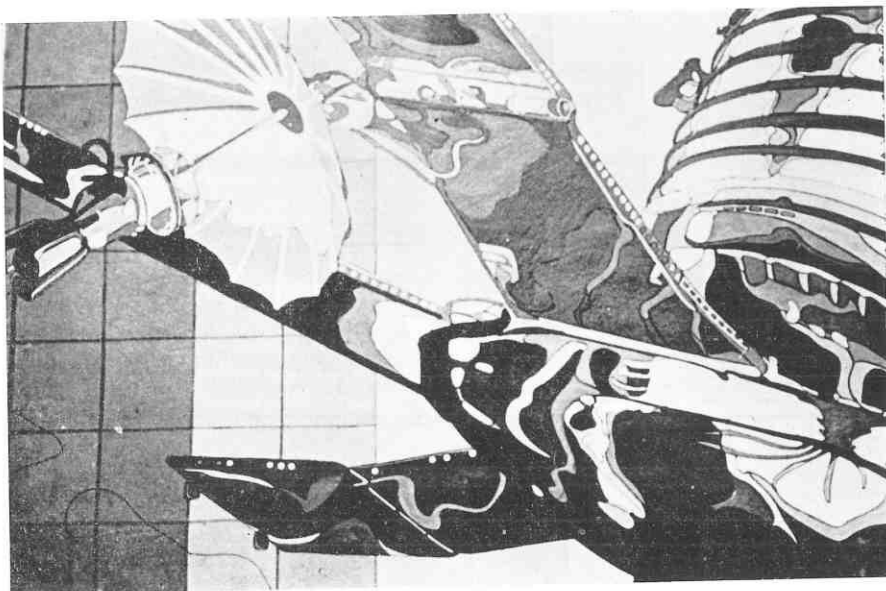
Prvi put na izložbi grafičkog dizajna vidimo i televizijske telope riješene u cjelovitom sistemu kojemu su autori: Sanja Iveković i Dalibor Martinis.

Ti su telopi verificirani u TV-mediju, jer neke od njih možemo pratiti u tekućem programu. Taj je dio manji.

Veći dio leži u ladicama nedostupan gledateljstvu.

Depoi muzejskih zbirki, koje posjetioci nikada posve i ne vide, ili izložbe neizabranih natječajnih radova, često su — kako se više puta pokazalo — vrlo zanimljivi. Ono što je ostalo iza vrata selekcijske komisije i žirija pokazalo bi zacijelo vjerniju sliku od one koju je pružio sam ZGRAF.

Ako smo znatiželjni, za takvo proširenje uvida postoje dobre i lake mogućnosti. S malo većom pažnjom valja se osvrnuti na ulici, kritičnije gledati televiziju, ili zadržati pogled na oglasima u novinama — pa ćemo vidjeti koliko je ZGRAF, osim što je vrijedna i zanimljiva izložba — koja je svima što se profesionalno ne bave grafičkim dizajnom omogućila da pregledno spaze nešto od onoga što se događa — istodobno i vjerna slika stanja.

dubravko gjivan

društveni centar žena
zagreb

18. IV — 20. V 1975.

guido quien

Grad ne čini samo određeni prostor, nego i sve ono što se tu proizvodi i troši. Češće su upravo ti »neprostorni« čimbenici, budući da ne podliježu regionalnim i tradicionalnim uvjetovanostima, bliži jedinstvenom profilu suvremenosti. Tako, premda veduta grada ne zanima mladog slikara Dubravka Gjivana, njegova osjetilnost je gradska. Istodobno i planetarna. Svojevrsan je poklonik masovnog štiva i masovne slike. Rekvizitarij stripa naučne fantastike podvrgao je savršeno stiliziranom izrazu. Banalnost stripovnog oblika promijenila je značenje. Oblikovnošću drugačije namjere otkriveni su zapravo nedirnuti i strmo-glavi predjeli vlastitog interijera.

Svakodnevno nas okružuje obilje fotografija najčudnovatijih mikrokozmosa i makrokozmosa, pa više ni neobično, upravo otkriveno, nije neobično. Gjivan je pokazao kako je potreban mali pomak — drugačije osvjetljenje, bizaran spoj, inzistiranje na takozvanom nepoetskom — pa da čuda ožive, a otkrića ponovo postanu otkrića. Da se senzibilizira ta svakodnevna civilizacijska ikonika, nešto što je na dohvatu ruke, potrebno je mnogo više mašte nego za ono što se nalazi na odstojanju primjerenom ustaljenim pojmovima.